

DE SPIEGEL

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET DELFTSCH STUDENTENCORPS

REDACTIONEEL

Eindelijk zal dan weer eens een dag aangebroken zijn, waarop men, zittend in een theaterstoel, zijn lute benen hoopt uit te strekken, zijn dame hoogculturele woordjes en zinsneden toefluistert en haar bewonderend naar zich zijt opkijken; de dag, waarop men niet aan examens denkt, geniet van de perfecte parfums, de ruisende robes enz., enz. Kortom een dag, waarop men nu eens niet aan de techniek denkt en er ook niet mee lastig gevallen wil worden.

Eindelijk zal dan het doek weer opgaan, zodat men zal kunnen kijken en/of luisteren naar intriges, liefdesverklaringen, lieve meisjes, mooie jongens, huilende moeders, woedende vaders, leuke werksters, oude huisbazen, opgedirkte gouvernantes, die zakdoekje leggen met de hun toevertrouwde spruiten, gemene, ongemene, onetrijke en eerlijke schoften, sprekende standbeelden en vogels ahmede eventueel de regisseur.

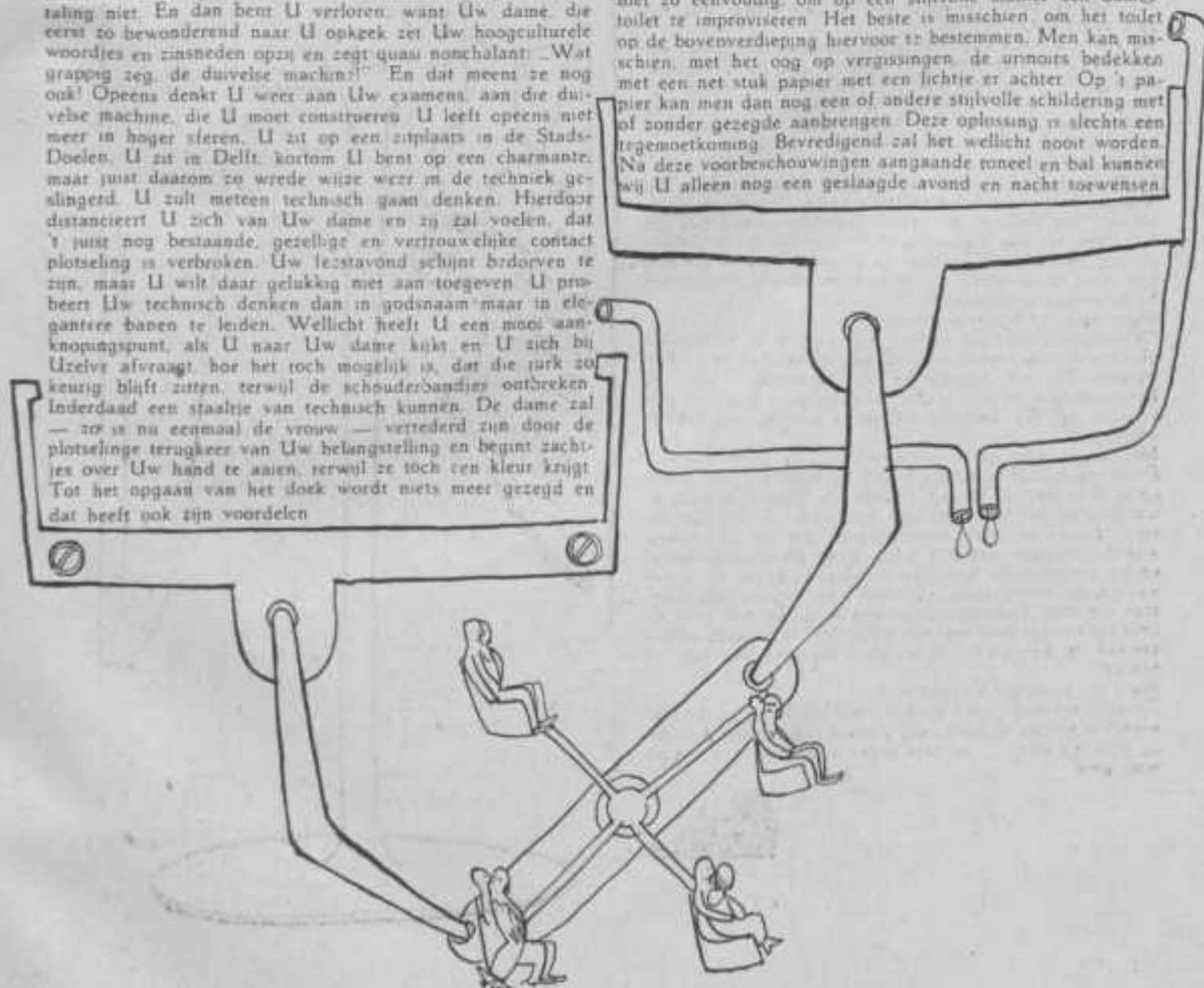
Nonchalant, maar in een vrolijke stemming zal men zijn vijftig renten neertellen voor het programma, net als vorig jaar. Op een brinnelijke manier zal men zijn dame naar haar zitplaats geleiden en vervolgens knusjes 't programma gaan doorbladeren. En nu komt het. Want met vette letters zal daar staan „La Machine infernale”. Maar lieve hemel, hebt gij het ook al gemerkt, geachte lezer? We zijn in onze verwachtingen teleurgesteld! Of nee, U begrijpt er natuurlijk nog niets van. U houdt zich heel wijs aan de Franse tekst, omdat dat geleerd staat en bovendien weet U de vertaling niet. En dan bent U verloren, want Uw dame die eerst zo bewonderend naar U opkeek zet Uw hoogculturele woordjes en zinsneden opzij en zegt quasi nonchalant: „Wat grappig zeg, de duivelse machine!” En dat meent ze nog ook! Opeens denkt U weer aan Uw examens, aan die duivelse machine, die U moet construeren. U leeft opeens niet meer in hoger sferen, U zit op een zitplaats in de Stads-Doelen, U zit in Delft, kortom U bent op een charmante, maar juist daarom zo wrede wijze weer in de techniek geslingerd. U zult meteen technisch gaan denken. Hierdoor distancieert U zich van Uw dame en zij zal voelen, dat 't juist nog bestaande, gerellige en vertrouwelijke contact plotseling is verbroken. Uw feestavond schijnt bedorven te zijn, maar U wilt daar gelukkig niet aan toegeven. U probeert Uw technisch denken dan in godsnaam maar in elegantere banen te leiden. Wellicht heeft U een mooi aanknopingspunt, als U naar Uw dame kijkt en U zich bij Uzeive afvraagt, hoe het toch mogelijk is, dat die jurk zo keurig blijft zuten, terwijl de schouderbandjes ontbreken. Inderdaad een staaltje van technisch kunnen. De dame zal — zo is nu eenmaal de vrouw — vertederd zijn door de plotselinge terugkeer van Uw belangstelling en begint zachtjes over Uw hand te waien, terwijl ze toch een kleur krijgt. Tot het opgaan van het doek wordt niets meer gezegd en dat heeft ook zijn voordelen.

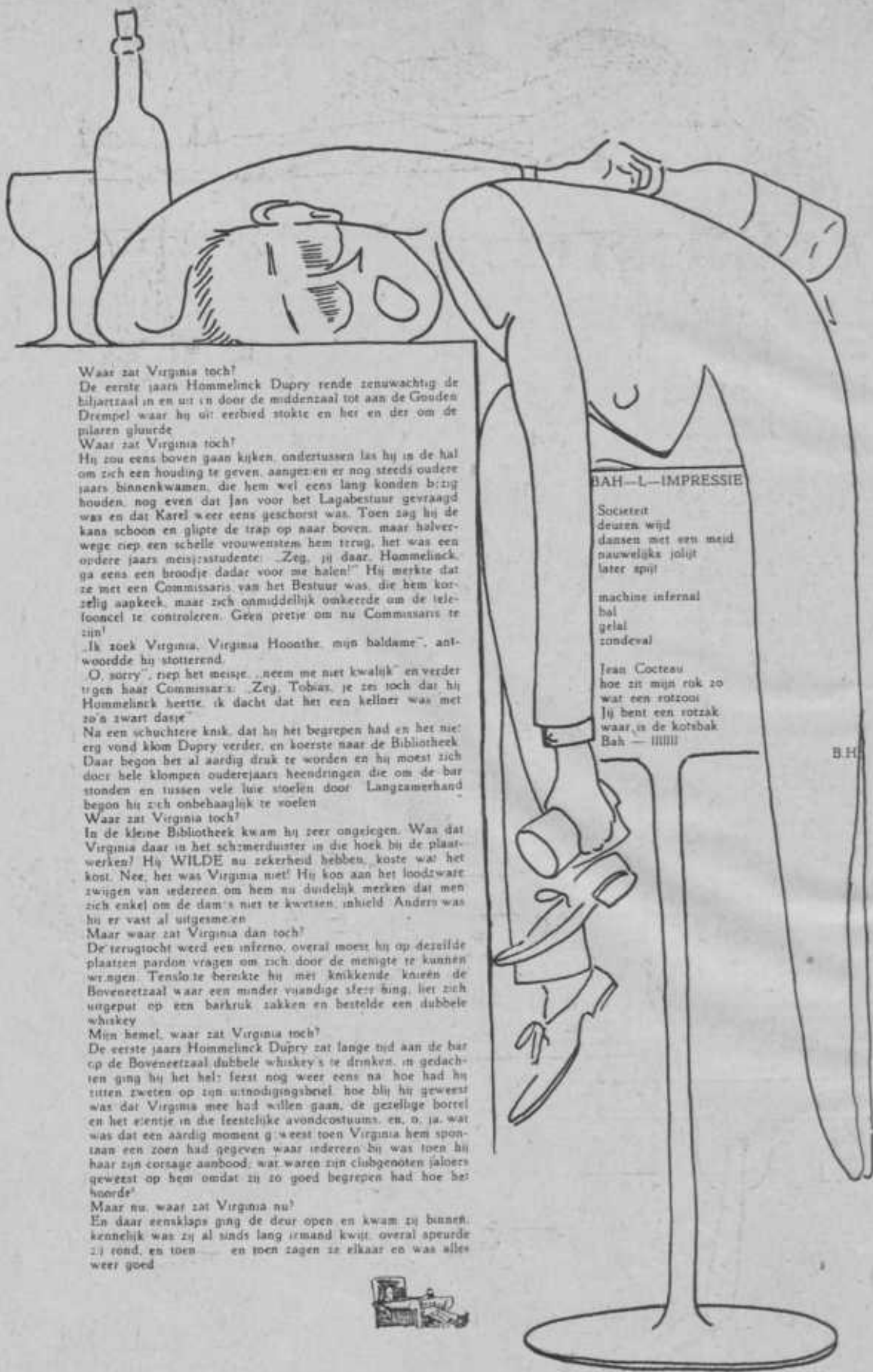
Dan gaat het doek op en U zegt beiden „hehe”. Ondanks alles gaat U dus toch naar „La Machine infernale” kijken. Ondanks alles legt U Uw hoofd dus niet op de schoot Uwer dame, ja, zelfs steekt U Uw belangstelling niet onder stoelen of banken. En dit is maar goed ook, want aanstonds zal Uw humeur voor de volle honderd procent naar de goede kant omslaan. U moet namelijk weten, dat Jean Cocteau helemaal niet technisch is aangelegd. Er klopt dan ook geen snars van die duivelse constructie. U zult in 'ten onbedaarlijk lachen uitbarsten en tot de conclusie moeten komen, dat 't niet Uw examen wel los zal lopen. Uw dame zal ook lachen, omdat U 't doet. Ze doet 't zeker niet op een bête manier, integendeel, zeer hartelijk en spontaan! 't Feit, dat U bij een ernstige passage begint te daveren van het lachen is alleen al een goede reden om aan dit vreugdebetoon mee te doen. Uw dame zal zich zeker niet ergeren. Daarvoor begrijpt ze U en de situatie 't goed. Wel zal ze de draad van het verpooide kwijtraken door dat lachen op verkeerde ogenblikken, maar dat hindert niet. Ze lacht! En na afloop van de voorstelling zal ze U heel vertrouwelijk vertellen, dat ze 't stuk niet snapt, maar dat ze toch ontzettend heeft genoten. Just dankzij Uw technisch kunnen zal Uw feestavond ook werkelijk een feestavond worden iets, wat U zich niet had kunnen indenken.

En tot slot dan nog het bal. Als we eerlijk zijn, moeten we bekennen, dat er enige praktische bezwaren zijn tegen het houden van een bal op de sociëteit „Phoenix”. Hier volgen enkele van deze bezwaren.

Stelt U zich eens voor, lezer, dat iemand vlak achter een eerstejaars danst. Het kan dan wel eens voorkomen, dat deze eerstejaars druk met zijn dame in gesprek is en het passeren van de Gouden Drempel niet merkt. Eensklaps heeft hij 't echter in de gaten en, niet-genstaande de dispensatie geschrokken zijnde, rent hij met dame en al terug. Arme dame! Zij schrikt namelijk ook, struikelt bovendien over haar jurk, valt en voor dat U het weet ruilt U twee paren op de vloer zien spartelen.

Een tweede bezwaar betreft de toiletten. Het is namelijk niet zo eenvoudig, om op een stijlvolle manier een dames-toilet te improviseren. Het beste is misschien om het toilet op de bovenverdieping hiervoor 't bestemmen. Men kan misschien, met het oog op vergusingen, de urinoirs bedekken met een net stuk papier met een lichtje er achter. Op 't papier kan men dan nog een of andere stijlvolle schildering met of zonder gezegde aanbrengen. Deze oplossing is slechts een tegemoetkoming. Bevredigend zal het wellicht nooit worden. Na deze voorbeschouwingen aangaande toneel en bal kunnen wij U alleen nog een geslaagde avond en nacht toewensen.

Waar zat Virginia toch?

De eerste jaars Hommelinck Dupry rende zenuwachtig de Eiljaertzaal in en uit in door de middenzaal tot aan de Gouden Drempel waar hij uit eerbied stopte en het en der om de pilaren gluurde.

Waar zat Virginia toch?

Hij zou eens boven gaan kijken, ondertussen las hij in de hal om zich een houding te geven, aangezien er nog steeds oudere jaars binnenkwamen, die hem wel eens lang konden bijzig houden, nog even dat Jan voor het Lagabestuur gevraagd was en dat Karel weer eens geschorst was. Toen zag hij de kans schoon en glipte de trap op naar boven, maar halverwege riep een schelle vrouwenstem hem terug, het was een oudere jaars meisjesstudente: „Zeg, jij daar, Hommelinck, ga eens een broodje dadar voor me halen!“ Hij merkte dat ze met een Commissaris van het Bestuur was, die hem kortzellig aankweek, maar zich onmiddellijk omkeerde om de telefooncel te controleren. Geen pretje om nu Commissaris te zijn!

„Ik zoek Virginia, Virginia Hoothe, mijn baldame“, antwoordde hij stotterend.

„O, sorry“, riep het meisje, „neem me niet kwalijk“ en verder wringen haar Commissaris: „Zeg, Tobias, je zei toch dat hij Hommelinck heette, ik dacht dat het een keller was met zo'n zwart dasje“.

Na een schuchtere knik, dat hij het begrepen had en het niet erg vond klonk Dupry verder, en koerste naar de Bibliotheek. Daar begon het al aardig druk te worden en hij moest zich door hele klompen ouderejaars heendringen die om de bar stonden en tussen vele luis stoelen door. Langzamerhand begon hij zich onbehaaglijk te voelen.

Waar zat Virginia toch?

In de kleine Bibliotheek kwam hij zeer ongelegen. Waar zat Virginia daar in het schmerduister in die hoek bij de plaatwerken? Hij WILDE nu zekerheid hebben, koste wat het kost. Nee, het was Virginia niet! Hij kon aan het loodzware zwijgen van iedereen om hem nu duidelijk merken dat men zich enkel om de dam's niet te kwetsen, inhield. Anders was hij er vast al uitgesmeeten.

Maar waar zat Virginia dan toch?

De terugtocht werd een inferno, overal moest hij op dezelfde plaatsen parden vragen om zich door de menigte te kunnen wringen. Tenslotte bereikte hij met knikkende knieën de Boveneetzaal waar een minder vijandige sfeer hing, liet zich uitgeput op een barkruk zakken en bestelde een dubbele whiskey.

Mijn hemel, waar zat Virginia toch?

De eerste jaars Hommelinck Dupry zat lange tijd aan de bar op de Boveneetzaal dubbele whiskey's te drinken, in gedachten ging hij het hal: eerst nog weer eens na hoe had hij zitten zweten op zijn uitnodigingsbrief, hoe blij hij geweest was dat Virginia mee had willen gaan, de gezellige borrel en het etentje in die feestelijke avondcostuums, en, o, ja, wat was dat een aardig moment geweest toen Virginia hem spontaan een roos had gegeven waar iedereen bij was toen hij haar zijn corsage aanbood: wat waren zijn clubgenoten jaloers geweest op hem omdat zij zo goed begrepen had hoe het hoorde!

Maar nu, waar zat Virginia nu?

En daar eensklaps ging de deur open en kwam zij binnen, kennelijk was zij al sinds lang iemand kwijt, overal spreurde zij rond, en toen — en toen zagen ze elkaar en was alles weer goed.

BAH—L—IMPRESSIE

Societet
deuren wijd
dansen met een meid
pauwelijks jolijt
later spijt

machine infernal
bal
gelal
zondeval

Jean Cocteau
hoe zit mijn rok zo
wat een rotzooi
Jij bent een rotzak
waar is de kotsbak
Bah — IIIIII

B.H.

Horizontaal:

- 2. Kal. (Anagram).
- 5. Zou je je naam niet eens veranderen?
- 6. Het zit in het varken.
- 7. Het mesje Ella uit de Ballade.
- 10. Odin verliest o.i.
- 11. Dit soort bier moet lauwwarm gerveerd worden.
- 12. Een compagnon uit Cairo.
- 14. Bekend Spiegel figuur.
- 15. Als U de klinker zegt wordt het pas duidelijk. (U heeft last van halitoses).
- 16. Midden in het ei slaakt U een kreet dat U het lekker vindt.

- 17. Het is geen ober die dit aan heeft.
- 23. Na het begin gaan de robuste kerels uit het kroegbestuur zonder er Els in te kennen.
- 24. Bekende uitroep.
- 25. Adelborsten Societeit.
- 26. Vult U maar al in.
- 27. Ga jij de Oude Delft in.
- 28. Vooral de rug van het wijfjes dier is lekker.
- 29. Het mes erin.

- 4. Geen excrement maar een geestes houding.
- 7. Ook rond.
- 8. Alles behalve de gegroete lezer.
- 9. Niet alleen het orgaan van 14 hor.
- 13. Rudolf Lourens.
- 14. Tracht dit lijf te redden
- 17. "
- 18. Emmer.
- 19. D.V.S.T.G. zondt U niet eens gewoon gaan doen.
- 20. In de havenwijken langs de lopen maden
- 21. O bah is bis.
- 22. Kanon — K.
- 24. Hap de P op.
- 27. er zit veel in Rome.

Vertikaal:

- 1. Zit er een heer achter die grote bloem? Ten minste een man.
- 3. Baardig zonder W.

AAN
IED
ERE
BAR
ISE
ENL
OUP
EAA
NWE
ZIG

Loopt te hoop gij allen en verliest gunstig oren. Schurkt U in de stoelen en luistert met aandacht. Vergeet de minuten van alle dag en onthoudt het belangrijke.

DAMES

converseert met Uw heer. O, heeft de toon U reeds gewaarschuwd en wist U dus dat wij, de Commissie tot Redactie van den Delftschen Studenten Almanak, aan het woord zijn? Het zij zo, doch troost U, wij zullen met U converseren en dan is ieder onderwerp geschikt. Stelt U gerust, we willen absoluut niet, zelfs in geen enkel geval, reppen over het mingel- of takenwerk van Uw partner!

NEEN

immers. Want zou het niet van slechte smaak getuigen om U als tusschenpersoon te gebruiken? Vandaag en nu? Nogmaals neen! Wij zullen als causeurs U wat vertellen en U zult ons wat vertellen. Wij

DE COMMISSIE TOT REDACTIE.

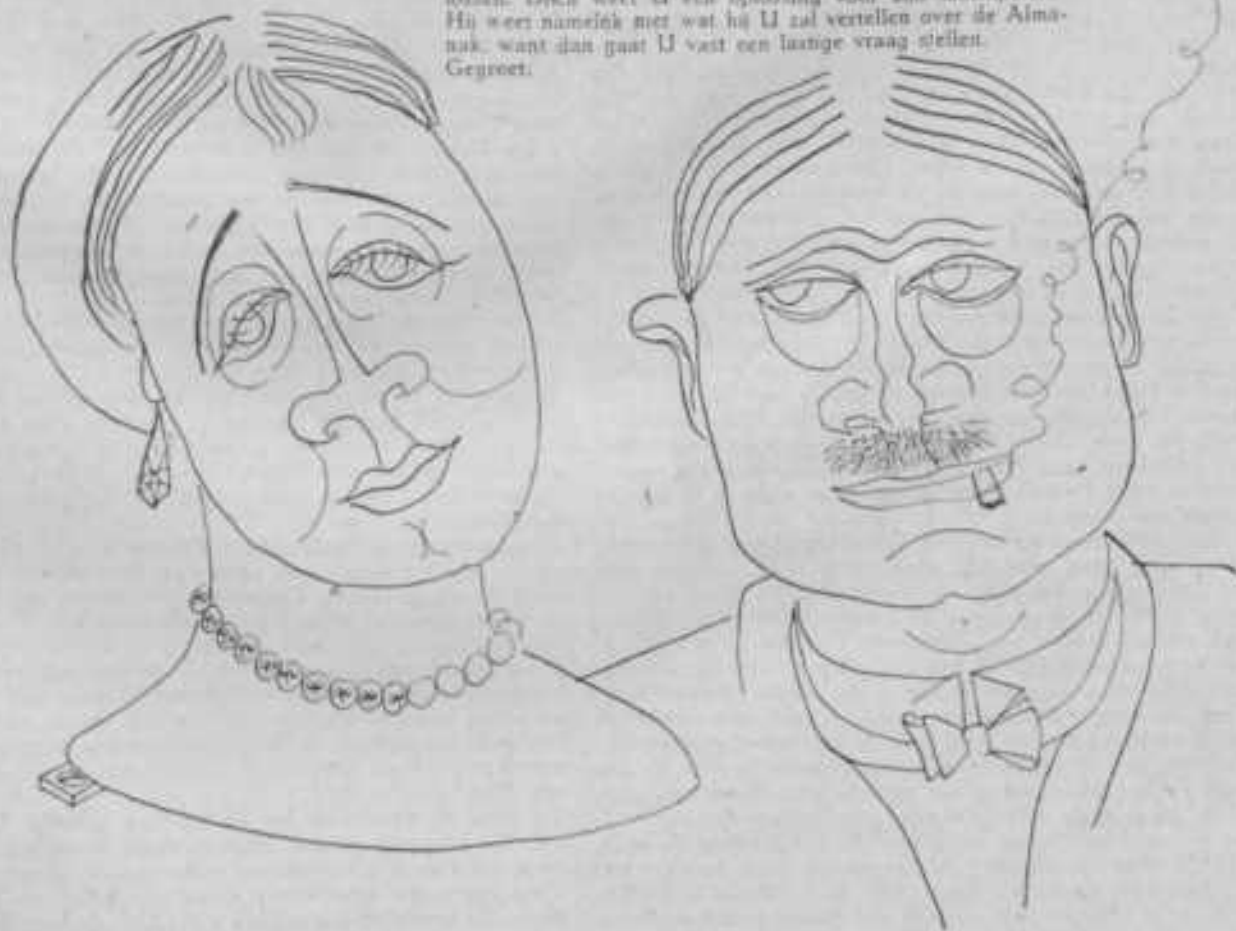
wij zaten vereend om een tafeltje en men schuwde ons. Het slechte geweten der voochtigangers knaagde gestaag en ra meden ons. Zelfs naderde men ons niet. Neen, niemand genastte ons. Doch het derde ons niet; wij dachten aan problemen. Er zijn vele vraagstukken en een daarvan

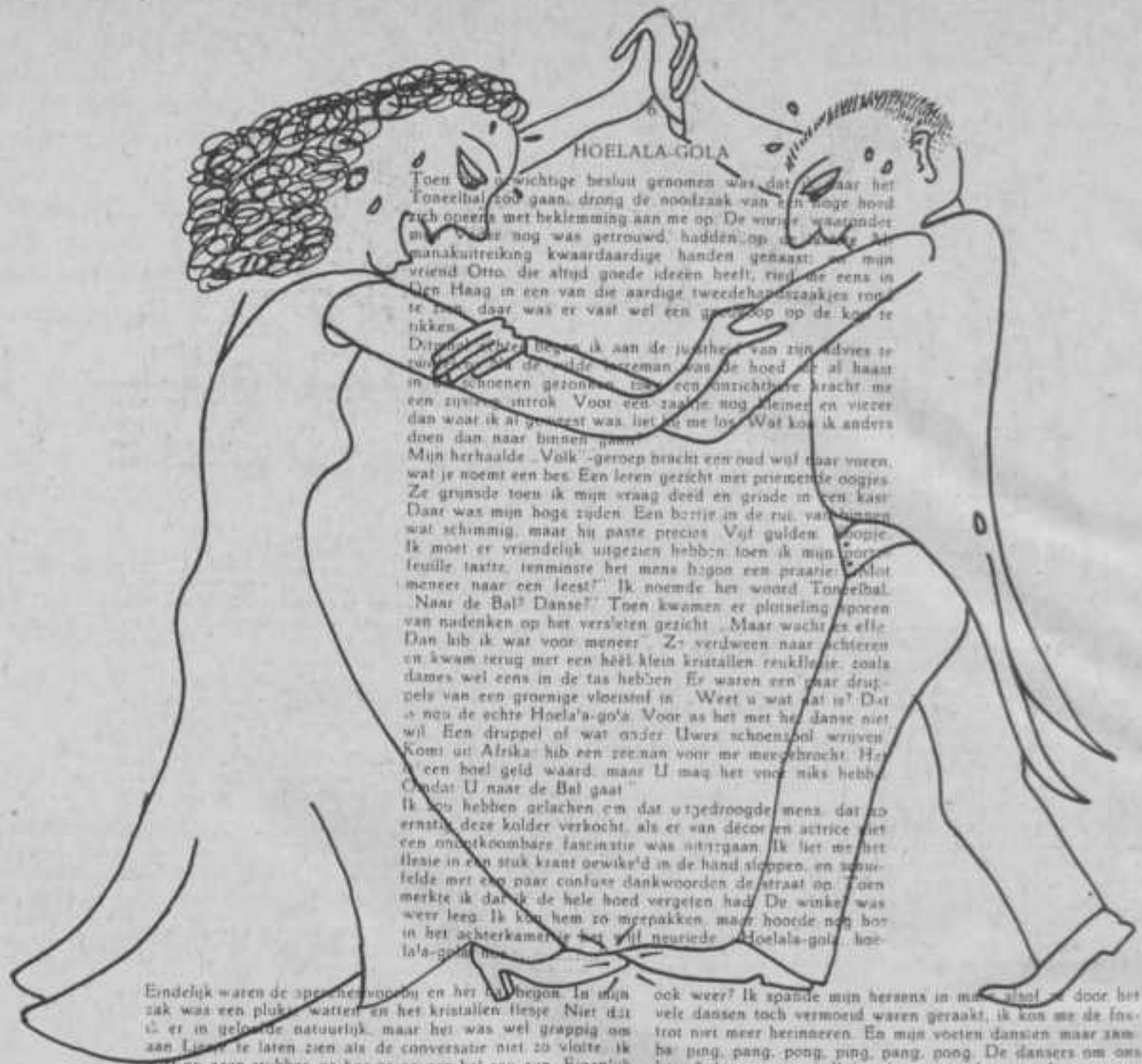
IS U

is niet onverschillig. Waar is Uw heer? Is hij vlak bij U, dan kan dat een probleem zijn. Is hij echter ver weg dan is dat waarschijnlijk ook een probleem. Dus alud heeft U een goede kans dat er een probleem is dat U niet onverschillig mag laten. Is echter Uw heer U

WELGEZIND

dan is er geen probleem, want hij weet dat dan wel op te lossen. Doch weet U een oplossing voor zijn morlikheid? Hij weet namelijk niet wat hij U zal vertellen over de Almanak, want dan gaat U vast een laatste vraag stellen. Gegroet.

HOELALA-GOLA

Toen een belangrijke besluit genomen was dat naar het Tonselbal zou gaan, drong de noodzaak van een hoge hoed zich opeens met beklemming aan me op. De wraak waaraan ik mij niet nog was getrouwd, hadden op mijn gezicht de manakuitrekking kwaadaardige handen genaast. In mijn vriend Otto, die altijd goede ideeën heeft, ried me eens in Den Haag in een van die aardige tweedehandszaakjes rond te zien, daar was er vast wel een goedkoop op de koop te tikken.

Ditmaal echter besloot ik aan de justitie van zijn advies te twijfelen. De oude herenman was de hoed niet al haast in de schoenen gezonden, toen een onrechtbare kracht me een zijden uitrok. Voor een zaakje nog kleiner en vicer dan wat ik al gepraat was, liet hij me los. Wat kon ik anders doen dan naar binnen gaan.

Mijn herhaalde „Volk“-geroep bracht een oud wijf naar voren, wat je noemt een bes. Een leeren gezicht met priemende oogjes. Ze grinsde toen ik mijn vraag deed en gride in een kast. Daar was mijn hoge zaden. Een berie in de rui van binnen wat schimmig, maar hij paste precies. Vot gulden koopje. Ik moet er vriendelijk uitgezien hebben toen ik mijn voorleuile tastte, tenminste het mans higon een praarie. „Miet meneer naar een leest“. Ik noemde het woord Tonselbal.

„Naar de Bal? Danse?“. Toen kwamen er plotseling sporen van nadenken op het versleten gezicht. „Maar wacht es effe. Dan heb ik wat voor meneer“. Ze verdween naar achteren en kwam terug met een heel klein kristallen reukflesje, zoals dames wel eens in de tas hebben. Er waren een paar druppels van een groenige vloeistof in. „Weet u wat dat is? Dit is nu de echte Hoela'a-gola. Voor as het met het danse niet wil. Een druppel of wat onder Uwes schoenbol wrijven. Komt uit Afrika; heb een zeeman voor me meegebracht. Het is een heel geld waard, maar U mag het voor niks hebben. Omdat U naar de Bal gaat.“

Ik zou hebben gelachen om dat utgedroogde mens, dat zo ernstig deze kolder verkocht, als er van decoren actrice met een onontkoombare fascinatie was uitgegaan. Ik liet me het flesje in een stuk krant oewik'd in de hand stoppen, en schuifelde met een paar confuse dankwoorden de straat op. Toen merkte ik dat ik de hele hoed vergeten had. De winkel was weer leeg. Ik kon hem zo meepakken, maar hoorde nog hoer in het achterkamer te het vijf neuriede. „Hoelala-gola, hoelala-gola...“

Eindelijk waren de sprekers voorbij en het bal begon. In mijn zak was een plukje watten en het kristallen flesje. Niet dat ik er in geloofde natuurlijk, maar het was wel grappig om aan Liesje te laten zien als de conversatie niet zo vlotte. Ik had op geen stukken na hoe te op een bal zou zijn. Eigenlijk kende ik haar niet zo goed.

Alles ging boven verwachting. Liesje was nog aardiger dan ik dacht. Ze dansie goed en deed het of ze mijn stantelijk dansen niet opmerkte. En conversatie genoeg. Over haar baan, over Arnhem, over de societeit, over de roerlog... Deft. Toen begon de narigheid. Om een uur of drie knapten we allebei af. Joost mag weten waarom, alle lut was p'w'seling weg. We hadden aan een bar met een vriendig van mij gepraat en plotseling wou het gesprek niet meer. Of Liesje dansen wou? „Nee, het spijt me Deur, ik ben heus te moe“. Eigenlijk had ik er ook geen zin meer in. Weltra laggen we z... ebei lui en lusteloos in een fauteuil. Toen ik naar een sigaret tastte vond mijn hand het flesje. De hele historie moest ik vergeten, schout me weer te binnen en, hij om wat te hebben deed ik Liesje het hele verhaal. Gelukkig eindelijk weer een lachje. Of zouden we het eens proberen? Het flesje ging makkelijk open. Ik had er stiljetjes de stop al eens afgehaald. Het rook naar niets. Heel voorzichtig maakte ik watje nat en smeerde eerst Liesje's tolen, daarna mijn eigen in voor elk schoen een druppel.

In het zaaltje waar we zaten spreide de hand juist een zamba. Ping, pang, pong, tralalala, ping, pang, pong, tralalala ping en zodra we grond onder de voeten hadden kwam de fut terug. Eerst langzaam, maar toen met volle teugen. Enthousiast zambaaiden we weg. „Werkt!“, jubelde Liesje. „Desse het werkt waarachtig!“. Ik had nog nooit zo heerlijk gedanst. Het gekke was, eigenlijk kende ik de zamba helemaal niet. Toen de dans afgelopen was kwam er weer een zamba en weer een en wij stepten maar door. In één woord verrukkelijk. Eindelijk wilden de muzikanten een broodje si eten en dus werd het stil maar wie er ook ophield met dansen, wij niet. Ping, pang, pong, tralala, zonder muziek ging het ook wel. De mensen keken alleen wat gek en daarom dansten we maar van de vloer af, de gang in. Geweldige schik hadden we.

„Gaat veel beter dan lopen, he?“, Liesje kigde. Gelukkig, in de grote zaal was weer muziek, een foxtrot en we menoden ons onder het deinende volk. Foxtrot, foxtrot, hoe was dat

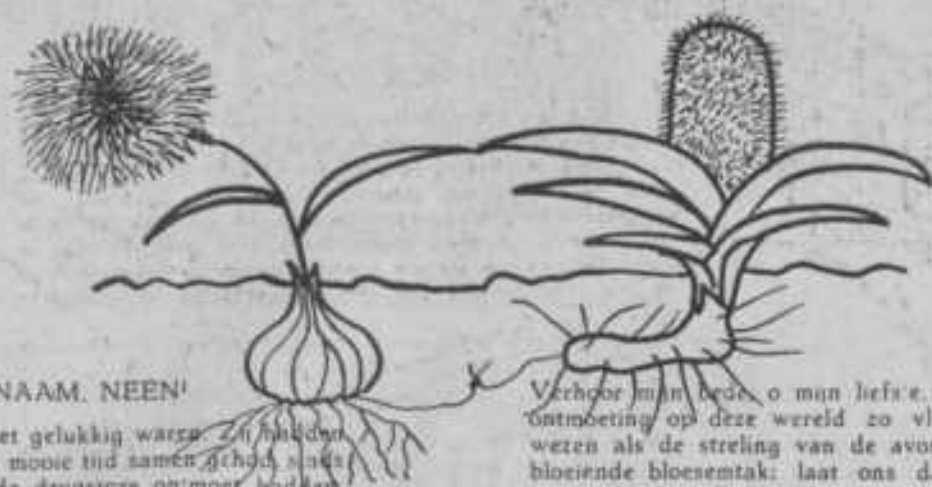
ook weer? Ik spande mijn hersens in maar schiel te door het vele dansen toch vermoed waren geraakt, ik kon me de foxtrot niet meer herinneren. En mijn voeten dansen maar zamba ping, pang, pong, ping, pang, pong. De dansers om ons heen keken verstoord. Ik loerde wat onzeker naar Liesje, maar die vond het nog steeds enig. Vooruit dan maar weer. Sterker werd mijn gevoel van onbehagen, toen de muziek ook niet stopte. „Liesje“, zei ik (pong, pang), „er is geen muziek meer (pong)“. „Waarom dansen we nog (tralalala)?“. „O Dding dang, Dzing... ik kan niet meer ophouden“. Zo was het, we konden gewoon niet meer ophouden. En dat is het midden van de grote zaal! De mensen beulden van het lachen. Ze vonden ons blijkbaar heel grilaagd. „Dat had ik van de wijve vent toch niet verwacht“, hoorde ik iemand zeggen. Een vichlijk groepje kwam om ons heen staan en klapte ping, pang terwijl wij pong dansten.

Toen kwam de President Tonsel tanzobende. Hij joeg het cordon uiteen. „Er worden in deze zaal geen zamba's gedanst, wat is dat niet? Scheit toch uit, Villa! Wat moeten de charceronnes er wel van denken!“. De vent moest weten dat ik niets liever begeerde dan uit te scheiden. Ook bij Liesje was te lol eraf. Ik wou me vriedigen, maar ik kon door dat vervloekte gedans geen behoorlijk woord uitbrengen. „Het is omdat er dames bij zijn, maar anders...“. De tonselman werd dreigend.

Ping, pang, pong, tralalala. Opeens werden onder hand gejuich van het plebs Liesje en ik door ruwe handen opgepakt en in de tuin geworpen. Daar lagen we, voetjes van de grond en het gedans was meteen uit. Liesje kreeg een verschrikkelijke huilbui.

Even later liepen een uitgeputte ik en een uitgeput Liesje schoenen in de hand over de Verwerdijk naar huis. Zij was de eerste geweest om te ontdekken dat, als ze haar mooie balschoentjes uitdeed, de Sint-Vitusdans was afgelopen. We waren een droevig paar. En ik had nog wel de zaden sokken van mijn vader geleend.

Zij heeft tenslotte voor het eindaccoord gezorgd. Toen we over het bruggetje gingen, bleef ze staan en makte zo, polas, de moete dure balschoentjes het water van de Verwerdijk in. Toen kon ik niet achterblijven. Eerst mijn schoenen. Toen het flesje. En tenslotte, hoewel met een zucht, de hoge hoed. Nu zit ik weer onder.

IN 'S HEMELSNAAM, NEEN!

Niet dat zij niet gelukkig waren, zij hadden reeds lang een mooie tijd samen gehad, sinds zij elkaar in de drugstore ontmoet hadden. Daarna waren ze samen naar Florida gereeden, in een Ford weliswaar, om hun wittebroodsweken op 't strand door te brengen. Toch kon 't niet langer zo. Joe was wel een fijne knaap maar toch, dacht Pamela, terwijl ze languit op het bed gelegen haar mooie mond voor het supper verzorgde.

Met een joviale zwaai draaide Bill zijn zwaar-vernikkelde wagen de korte opritlaan op. De felle koplampen zetten de witgepleisterde portiek van de bungalow in een fel licht. Anne klapte op zijn cleanshaven wang en zei: "Goed zo Bill, dat is een grote wijze om binnen te komen." Bill knikte stapt uit en streek liefkozend op de glanzende neus van de Cadillac. Hij had de wagen bijna afbetaald, want hij boerde goed als psychiater in Brooklyn.

Anne was ook uitgestapt, snel was ze onder de portiek gekoken, want het motregende. In de verte zag ze de glanzende neonreclames aan en uit knipperen. Wijd zwaaide de deur open. Een rooien telefoontoestel en Pamela in nauwsluitend cocktailroket. Zij begroette hen met een "Hallo ouwe russen, blij jullie te zien". In de stemmig verlichte hall hing een oude meester. De oude Indische butler hielp hen uit de bont ontzoonde mantel onder de opwekkende kout van Pamela. Ze is mieters (cute) dacht Anne. Maar Bill is te lijn voor haar. Ze werd opgeschrikt in haar gepeins door een hartelijke stomp van Joe.

"Zo, oude meid, alles nog kuis". Samen liepen zij naar de aquarium in de eetkamer. Gebouwd door het dartel spel van een stel d'wghaaien bleven ze staan.

Ze keken elkaar begrijpend in de ogen. Fidele kerel, d'e Joe. Maar Bill zei dat Joe leed aan geretardeerd banc'all horror complex. Het klonk wel want hij plukte zo nerveus aan zijn glas.

Er kwam muziek uit de kleine balzaal. Cry, baby, cry. Anne wiegde gelukkig in de maat van de nieuwe hit.

Het avondje zou wel lukken. In de verte zag ze Jack, de cenaresman, in hemdsmouwen een isemmer bereiden. Een zelfmade man deze Jack, eerst een kleine cowboy met twee koeien in Arizona, nu een van de meest gevreesde krantenmagnaten te Rhodes Island. (vervolg bodem blz 332) (vervolg blz 112)

Het begon druk te worden, overal sandwicherende gasten. (vervolg kop blz 457)

Anne kreeg gerobd. Waarom had haar schoonheidsspecialiste haar toch verboden sandwiches te eten. Was een melkbrood met zwachtels niet voldoende voor haar lijn? Met een smaallst verloren blik keek ze naar de dikke bierbrouwer Amedeo Pasolino. Zij haatte Italianen om hun peuterstokjes na het eten. Gelukkig werd er gebeld door de butler.

Pamela stond op de onderste treden en riep: "Lieve gasten, ik hoorde juist dat Gwendola komt."

Overal wordt er geklapt. Gwendola had juist een drie jaren durende jacht in Afrika achter de rug. Een med lidend geluister vertaalde een op de hoogte zijn van de gasten van haar laatste ongeluk. Ze had haar derde partner met een Lee-Enfield repetiergeweer doodgeschoten. Alles zenuwen, vertelde Bill aan een kring om zich heen.

Een tienjarig hobbiosoer complex met complicaties.

(Gepubliceerd door de All-Poffertje-Concern. Copy-right bij N.F.O. Advertising Company.)

X.

Verhoor man bed, o man liefste, indien onze ontmoeting op deze wereld zo vluchtig moet weten als de streling van de avondwind over bloeiende bloesemtak; laat ons dan met ons kunnen dragen de herinnering van deze geurige nacht.

Vrij naar N. Soeroto's
„Fluisteringen van de
avondwind”

De avondwind speelt om de Sociëteit, en waar hij kan streeft hij de boesems, die alles ontoveren in ten kleunge sprookjeswereld, zoals naar men beweert, alleen maar op een technicolorfilm kan gebeuren. Al die lieve en mooie bloempjes die U aan uw rok-zwarte arm naar binnen voerde.

En waar buiten die avondwind speelde, daar jubelt het in U. Haar inede te mogen voeren op de slepende tonen ener wala, in de ommuurde tuin, op de driftige cadans ener samba in de Duizend-en-een-Nacht zaal, of in de priëltjes met haar te mogen kijken in haar glaasje, waar een foxtrot, ergens veraf, het oppervlak van een likeurtje zacht door kringelkabelen. Of U zat, rustend bij de Hongaren met hun schone snarenspeel.

Maar, was U al daar, waar U in een bootje over een maanovergoten binnenmeertje kunt spelevaren? Bracht U al uw warmte, waar schier altijd, alleen pinguins ronddolen in d'centzame verlatenheid van de ijs- en sneeuwvlakten in het hoge Noorden?

Stond U al, in het zonnige Italië een serenade te brengen aan uw dame daarboven op dat met bloemen doorslingerde balconnetje?

Zo niet, begraft U U dan daarheen, opdat U beiden altijd met U zult kunnen dragen, de herinnering aan deze geurige nacht.

Ja, gaat U voor uw intieme foto's naar het atelier boven de trap naar de Souperzaal, en laat U U daar vereeuwigen met de boesem uwer kruis, uw Dame! En reeds enige uren daarna, als dit Bal culmineert in al zijn vreugdën, bezit U ieder een exemplaar van deze foto!

Namens het Bureau der
Delftsche Studenten Amateur
Fotografen Vereeniging,
K. W. BLOM,
secretaris.

'n vorstelijk
glas bier

Oranjeboom

H MODES
HEREN HOEDEN
KLEDING

J. J. PETIT

Hippolytusbuurt 31 - Tel. 591

Verhuur-inrichting

GELEGENHEIDSKLEDING

REPETITOREN

G. S. Veitrop, Wiskunde,
Natuurkunde, Mechanica.

Waarnemingsrekening

Paulus Buyser, 40. Tel. 550302

Den Haag

H.H. Studenten

Wilt U verzekerd zijn van lekker

Brood, Bescuit en Koek

U= corplieferancier

A. W. Unger

Markt 21 - Telefoon 222

heeft het voor U.

Voorheen en thans:

*„Wij in de Spiegel
en U bij Oliemans”*

N.V. BRANDSTOFFENHANDEL

VOORHEEN **S. OLIEMANS**

Buitenwatersloot 33 - Telefoon 144 - Delft

TEL. 166

Naaml. Venn.

Delftsche

Stoomwasscherij

vr. A. VAN OSSELEN

Oversteeg 152 - Delft

Geme. Staten

Voor Fotograaf...

Reijken

KOORNMARKT 72
TELEFOON 1765

Een aloude en
goede MOS

's avonds even nog
een BIERTJE bij

Jan Garos

TREFPUNT voor Zakenvrienden

Mannen van de Industrie en
de Vorsers der Wetenschap

Café Restaurant

„t Prinsenhof”

Oude Langendijk 13 — Delft — Telefoon 16

Directie: W. REUNDORP

DE SPIEGEL

WEEKBLAD ORGAAN VAN HET DELFTSCH STADENGENOOTSCHAP

23 DECEMBER 1950

K E R S T N U M M E R

DELFTSCHE SCHOUW

Zichtbaar verknoeid en afgeplat, gebundeld advertentieblad, vult nu het boek der blagen zat in onze kast het open gat. Pak weg — acht gulden? 't is cadeau. De vier — plus één incognito — zij hollen van de persen wijg naar dahlia- en bloemkoolveilings, en daarna wordt het wanproduct de leden in de hand gedrukt.

Men vindt geen wegen waar geen wil is, aartsduyvel Michaël Achilles! Wie geloof nog dat (zie Ilias) hij van een god familie was? Ik roep als ik het Boek nu lees: Een schot in de Achillespees! Wie heeft de schuld van wat ik zie? Het Zotje niest: Hadji! Hadji! Ach kind! zegt Zotje tot de Corpsmaagd, wie nog zijn centen aan zo'n lor waagt, hij neemt, bij zulk een nonchalance, als uitgever te kwade kansen. O degenprikker, O paljas, O blindeman Tiresias! Je loopt alleen met stengel en je laat de rest maar mengen.

Het prototype van een klerk: je rechterhand, voor 't pennewerk noemt zich Lugdunum Batavorum en is geregeld in de letem. Hij weeft van achter viltmuntjes met glazen wazig van cultuur, en vlechtwerk van filosofie, het lijkt geerd maar blijkt would-be. Wat heeft hij voor critiek te vrezem? De lezers achten hem te vrezem: wie kan citeren Jan en Piet bevoor de eigen mening niet. Aan Lourens moet des noot blij de vreugde aan zichzelf schrijven; wat moet het jammer van hem wizen dat nu geen mens zijn werk kan lezen.

ALMA AR BRUJEN
AL KAK
KATER
KAK

De Spiegelkast lijkt leeggelopen, men gaat bij opbod haar verkopen, wie biedt voor een verwarde plaat méér dan een commissariaat? U kent toch die reclames wel: Elk jaar tenminste één Roëll? Ach, dat in die bibliophil, capabel maar wat instabiël, geen betere carrière stak dan vierde van een Almanak! Zo bleef de waarde van dees vent zo excellent in 't end latent!

Onder 't motto: net als otto, ligt een Teddy-

berenvacht, poesiesief en poesiesacht, bij de haard de hele nacht, wie de angst om op te wandelen. Is het zo vreemd dat oude glorie taant wanneer een doodgewone jas zich alma-vast waant? Bij jouw Achilles hoort geen Hector, alleen een namenlijst-corrector, je mag alleen voor dat gerafel dan ook — en met een bloem — aan tafel. Maar leest men volgend jaar: „Er was es... een Jas!" dan roept men vast „Ajasses!"

Ik ben Simon Soetekouw, het kooltje waar ik mee leure is niet altijd even net maar ik heb de grootste pret, en Willem heeft me laatst, zo te verwachten was, in deze karm geplaatst. O Père Lachaise, je wordt straks ook voor Almanaks karkas een cimetière. Hoe bar, die stoelgang ontaardt in een cimetière. Wat ging j' op bibliotheken zoeken? eerst maagdekens en nu ook boeken! En nu een drietal ex-griffieren persé de Almanak moet sieren nu roep ik: Muzen, heb erbarmen, met allen en vooral met Harmen!

REDACTIONEEL

Alstublieft lezer: het Kerstnummer. Zoals ieder jaar. Heeft iemand zich wel eens afgevraagd waarom de Spiegel een Kerstnummer uitgeeft? Kerstmis moet er iets mee te maken hebben. Men kan betuigen: Kerstmis betekent Kerstvacantie en het laatste nummer vóór die vacantie heet „Kerstnummer”. Maar waarom heeft het dan een bijzonder karakter? Vanwege de Almanak, of vanwege het einde van het jaar, of omdat tijdschriften nu eenmaal graag met Kerstmis wat duur doen, of om lectuur te geven tijdens de Kerstvacantie?

In al deze gevallen is de benaming „Kerstnummer” een schijnheiligheid. Van een vrij studentenblad kan men toch wel verwachten dat: a) Het niet klakkeloos aan een Kerstuitgave-rage meedoet; b) Het zijn nummers noemt maar wat ze willen zijn, dus: Almanak- of Oudjaar- of Vacantienummer.

Een werkelijk Kerstnummer houdt een pretentie in, een pretentie waaraan *dit* nummer helaas weinig voldoet. Daarvoor is niet alleen de Redactie te laken maar ook de rest van het Corps, dat hier nog steeds zijn Spiegel heeft.

Deze pretentie is, geschreven te zijn onder invloed van het naderend Kerstfeest. En dan mag men alweer verwachten van een zie-boven dat het zich in de inhoud van dat feest verdiept. *Feest* staat er. Zo maar een feest, gezellig, vrolijk (kalkoen, plumpudding, mistletoe, engelenhaar) maar materieel en oppervlakkig? Ongefundeerde blijheid in deze tijd, en waarschijnlijk in elke andere tijd evenzeer. Wie niet een vleugje denkt op te vangen van een blijheid van andere orde is een dwaas om er aan mee te doen.

Kerstmis valt niet op een willekeurig tijdstip. Juist als de dagen op hun allerkortst zijn — het feest ontstond nu eenmaal op het Noordelijk Halfrond — en als een nieuw jaar op het punt staat te beginnen is een bron van hoop en verwachting nodig. Zelfs de Germanen verstonden al iets van deze symboliek en vierden feest. Christus' volgelingen hebben er meer inhoud en de huidige naam aan geschonken. Zij vonden een reden tot hopen en verwachten en herdenken die.

Als één van ons beweert dat hij het zonder hoop of verwachting stelt vergist hij zich. Iedereen heeft die, maar zijn ze gefundeerd?

Gelukkig is hij, die door Kerstmis gesterkt kan worden. En laten wij allemaal tegenover het Kerstfeest een *houding* hebben en er géén schijnheilige vertoning van maken.

Wat het Corps op het ogenblik van Kerstmis maakt kunt U zien in deze Spiegel.

SPIEGEL-KERSTVERHAAL

Op welk stationnetje Père Noël nu was ingestapt, ben ik vergeten. Het was in ieder geval een hele lange naam geweest. Zoiets van „St. Christophe des Aveugles”, het kon ook anders zijn. In ieder geval had ons treintje alweer zes keer gestopt vóórdat zijn baard op de grond viel. Langzaam zakte hij eerst van de kin af, kronkelde zich moeilijk over de slapende buik, om dan haastig de nog resterende afstand naar de smoezelige vloer af te leggen.

Père Noël merkte er niets van. Hijgend had hij een poosje naar de knop van het portier gestaard, nadat hij door een geweldig aantal hevig zoenende familieleden en kennissen op de bank tegenover mij was geduwd.

Zijn waterige oogjes hadden me een tijdlang gemonsterd, en hij groette: „Boujour... Soir”, herstelde hij haastig want het was al tegen middernacht. Dat gesprek vond hij kennelijk voldoende, en met een diepe zucht hulde hij zich in de dikke wijnwalm die hij had meegebracht.

Toen was alles rustig geworden, en ook de andere passagiers, meest vrouwen met grote manden op de schoot en kleine slapende kindertjes tegen zich aan, onderhielden zich na de eerste, starende schrik van „hoe kan je nu ooit als Kerstman zóóó...” weer gezamenlijk over Marguérite, de vrouw van Georges, wiens zeden van dien aard waren dat de andere vrouwen van het dorp wel als nonnen moesten leven wilde het niet in een modern Sodom ontwaarden.

Terwijl het treintje braaf zijn kerstavond-programma afwerkte, probeerde ik moeizaam om de juiste stemming te pakken te krijgen. Ik kende het Kerstfeest van de andere mensen hoofdzakelijk van plaatjes en van driedubbeldikke tijdschriften. Op die plaatjes hadden nooit slik-zatte Kerstmannen gestaan en in de tijdschriften had niemand verteld dat men in de rijtuigen der S.N.C.F. — district Gironde zijn baard naast de bananen-schillen op de grond mag laten vallen.

„En cas de mort prière de retourner ce carnet à ma femme”, stond er in de omslag van het boekje dat ik bij mij had. Pierre was niet dood, dat wist ik al. Op een voorzichtig gestelde brief aan zijn vrouw had hij zelf teruggeschreven en gezegd dat ik hun nu maar eens moest komen opzoeken. Van het carnet had ik niets gezegd, maar omdat ik het ééns op een heel ongelukkige Kerstdag had gevonden, wilde ik het ook met Kerstmis terugbrengen.

Ik haalde het boekje te voorschijn en bladerde het nog eens door. Op kleine, dicht beschreven velletjes stonden drie jaren uit Pierre's leven vermeld. Hij had vóór de oorlog op een bank gewerkt, en toen hij in krijgsgevangenschap geraakte, had hij met dezelfde nauwkeurigheid die zijn beroep hem had bijgebracht, het kasboek van zijn leven gehouden.

Er stonden veel onverstuurd „lettres à ma femme”, in het boekje, die ik snel had overgeslagen omdat mijn angst daarvan iets te vernemen, het steeds weer van mijn nieuwsgierigheid had gewonnen. Maar soms had hij met zijn vrienden bridge gespeeld, of hadden ze een moordfeest gehad, wanneer er een Rode Kruis pakket was binnengekomen. Die verhalen kende ik allemaal en ik herinnerde mij hoe uit de regels van Pierre een zorgeloosheid sprak die hij als bankbeambte wel nimmer gekend zou hebben.

Hoe „ma femme” verder heette wist ik niet, maar ze moest wel heel mieters zijn, dacht ik zo. Toch een beetje vervelend om van zo'n grote, ruwe man te weten dat hij een dik pak kleine lettertjes aan zijn vrouw

heeft. gewijd. Ik voelde mij onbehaaglijk worden. Hoe méér ik het eindpunt naderde, des te sterker werd het verlangen van het carnet af te zijn. Het kwam mij voor dat ik, op het ogenblik dat ik het Pierre zou overhandigen, mij tevens zou mengen in het hele leven van hem en zijn vrouw. Misschien zou hij denken dat ik alles gelezen had, of zou hij het nu niet meer aan zijn vrouw willen tonen. Mensen zijn in oorlogen soms wat overgevoelig, en dan schrijven ze dingen waarvoor zij zich later menen te moeten schamen. Aan de neus van Père Noël hing een druppeltje. Een klein meisje, het enige kind dat niet braaf was gaan slapen, staarde onafgebroken naar de Kerstman en het druppeltje. Door deze gebeurtenis was ze, wat Kerstmis aangaat tenminste, volwassen geworden. Het aureool dat haar Kerstman bezeten had, was met de baard op de grond gevallen.

De druppel viel, toen de trein met veel lawaai stilstond. We bleken in de kleine stad te zijn aangekomen waar Pierre woonde.

Ik haastte mij het perron op, en was blij mijn gedachten te kunnen verzetten door naar de weg te vragen. Toen ik buiten stond, herinnerde ik mij dat ik de enige brief die ik Pierre zond, aan zijn bank, het Credit Lyonnais had gezonden. Ik vroeg een voorbijganger waar dat was en hoopte tenminste in de concierge-woning iemand te vinden die het juiste adres wist. „Ah, oui, monsieur Pierre, oui, je le connais”, gaf de concierge mij vrolijk ten antwoord. Maar bij de vraag waar hij woonde, begon hij zich geweldig achter het oor te krabben: „non, monsieur, jaja, ik heb het wel eens geweten, het kan hier ook niet ver vandaan zijn, maar waar het nou is...?” In ieder geval zou de chauffeur het wel weten van „monsieur le Directeur”, want die bracht wel eens pakjes bij monsieur Pierre. De man stak haastig de hem aangeboden sigaret aan, brulde iets tegen een deur waar achter men met veel herrie Kerstmis vierde en mompelde dat hij mij er wel even zou brengen. De chauffeur bleek naar een vrolijke Kerstnacht van zijn vakbond te zijn, maar zijn vrouw wist in ieder geval iemand die het ook wel kon weten. Zij nam het laatste stukje bagage over dat ik nog zelf droeg, en gedrieën begaven wij ons op pad. Mijn twee begeleiders bleken al hun Frans nodig te hebben om de ander te bewijzen dat ons nieuwe doel niet in rue X maar in rue Y lag. Toen we er arriveerden bleek iedereen gelijk te hebben.

De nieuwe hoop was een ami van Pierre, en hoewel hij precies wist waar hij woonde, moesten we toch eerst even binnen komen om uit te rusten van de lange wandeling, om van alle Kersttractaties van zijn vrouw te genieten, en om iedereen de gelegenheid te geven mij bewonderend aan te kijken en te zeggen: „tiens, tiens vous êtes de la Hollande?” Ik begreep dat een bosneger op dit moment niet meer indruk had kunnen maken. Dank zij mijn herhaald opstaan en doen-alsof-ik-weg-wilde, vertrokken we een uur later gevierd naar Pierre's huis.

„Hij zal wel in bed zijn”, opperde ik voorzichtig, waarop mijn begeleiders het uitschaterden. „Die Pierre, al naar bed, en daar komen we dan met zijn vieren aanzetten om het Kerstmaal nog eens dunnetjes over te doen met een monsieur de la Hollande...!” Het bleek een kostelijke grap te zijn.

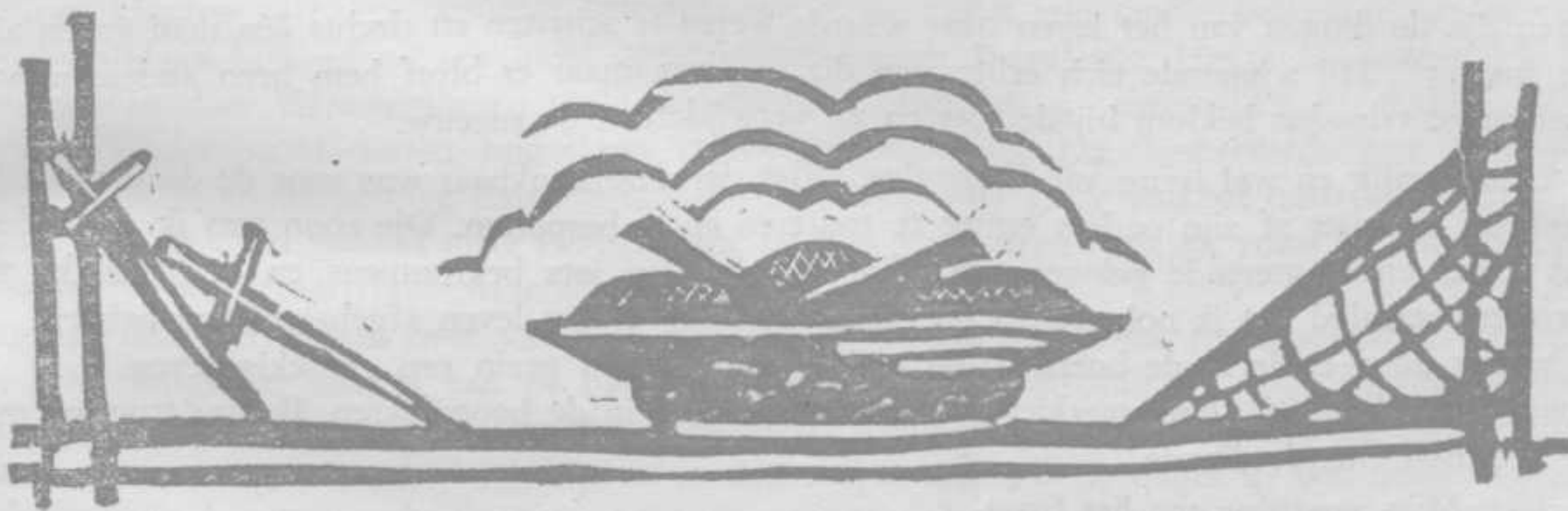
Hoe Pierre het nu precies gevonden heeft, heb ik hem nooit gevraagd.

Ook heb ik niet meer met hem gecorrespondeerd, nadat ik die ene kerstnacht in zijn huis gefeest, en er de volgende dag geslapen heb. Ik herinner mij dat „ma femme” een bleek, mager, nietszeggend vrouwtje was, met donkere kringen onder de ogen, en merkte dat zij geen kinderen had. Pierre was dik geworden, met een brede grijns en een hand die op je rug klopte: „s'en va? Wel, laten we dan eens lekker gaan eten, want je zult wel trek hebben”. Ergens, het was geloof ik tijdens het vlees, spraken we over de oorlogsjaren:

„Mieux que pendant la guerre”, vond Pierre, terwijl hij op de grote vleesberg wees die zijn bord bedekte. Ik haastte mij dit óók te vinden. Toen kwamen er haastig uitgenodigde buurmeisjes binnen, waaronder „la plus jolie fille de la ville”, vond Pierre. Zijn vrouw keek steeds zieliger zag ik nog, maar in de lol van de volgende uren vergat ik het snel.

Ik ben met het carnet weer teruggereisd. Veel later, toen ik besepte dat het, hoe dan ook, van Pierre was, en aan hem behoorde, heb ik het, zonder afzender er op, teruggestuurd, aan monsieur Pierre van het crédit Lyonnais, want de naam van de straat wist ik nog steeds niet.

N. G.

De Redactie deelt met droefenis mede, dat haar griffier, de heer R. I. Bosch en haar Redacteur, de heer opnieuw het voornemen koesteren zich te doen déchargeren.

Het had geregend, met stralen en straaltjes, de ganselijke dag. Maar iemand die Schotland niet mocht, de eindeloze regen er bij nemen. Voortlopend, bekommerde ik mij er niet te veel om, gepoederd door de gerepte ruigheid van het landschap. Ik bevond me ergens, in 't midden van de Hooglanden toen ik het geluid van een enkele doedelzak langs de hellingen hoorde klinken. Ik vond de speler bij een poort die toegang geeft tot wellicht de schoonste aller dalen, de Glen Coe. Het oude, door weer en wind geteisterde gezicht van de man verschilde weinig van dat van de gewone Hooglander. Ook zijn tartan kon mij niet verder helpen, daar ik volslagen onbekend was met de kleuren van de clans. Hij stond daar op dezelfde wijze als een violist op een Amsterdamse brug, zijn geld bij elkaar te spelen. Zeer zeker had hij met smaak de plaats gekozen, schilderachtige muziek in een schilderachtige omgeving. De weg liep hier in een bocht langs een rots waardoor de weg vóór de curve geblokkeerd scheen door rotsen en voorbij de bocht de Glen Coe zich als een bloemkelk opende.

Zoals vele touristen hier plegen te doen stopte ik eentijdje, om op mijn gemak deze indrukken te verwerken. Toen de regen even meende te moeten onderbreken trachtte ik in enige lijnen het panorama in mijn schetsboek vast te leggen. De doedelzakspeler had steeds doorgespeeld tot het ogenblik dat ik hem op mij af zag komen. „Mijnheer blijft hier lang”, zei hij, „de meeste touristen hebben haast. Maar mijnheer weet waar hij is, in het hart van Schotland”. Verbaasd keek ik op, daar ik had verwacht een ellenlange bedde naar geld te zullen vernemen. „Het hart van Schotland”, herhaalde de speler met lichtende ogen, „de Glen Coe, waar de dapperste strijders tegen Engeland uit zijn voortgekomen en waar de clans zo trots en ongenaakbaar zijn als de rotsen om hen heen. Ik ben een MacDonald, dat zegt U misschien niets, maar iedere Schot kent de geschiedenis van de MacDonald's van de Glen Coe. Maar misschien interesseert mijnheer zich ook niet voor de geschiedenissen van onze Glen”. Ik luisterde echter vol genoeg en zweeg. „Het is gebeurd vlak voor het samengaan van Schotland en Engeland”, vervolgde de oude baas.

„De twee families van de Glen, de MacDonald's en de Campbell's leefden in grote onenigheid met elkaar. Velen van de MacDonald's waren gevallen voor Schotland, strijdend voor de eer van hun land, de Campbell's hadden daarentegen steeds meer blijk gegeven van Engelse sympathieën, maar het is niet goed wanneer twee families in één huis elkander niet kunnen verdragen. Daarom nodigden de Campbell's, de MacDonald's uit op een verzoeningsfeest. Dat was de avond die nu „het bloedbad van de Glen Coe” heet. In vuil verraad werden de MacDonald's vermoord, ook vrouwen en kinderen werden niet gespaard.

Zwaar viel de wraak van de Schotten over de moordenaars. U zult ze thans hier niet meer aantreffen, mijnheer, de Campbell's zijn naar Ierland gevlucht zover zij niet zijn omgekomen. Ook nu nog zal geen Campbell zich hier vestigen, zo zwaar hangt de misdaad van zijn voorouders nog tussen de heuvels.

Ik leef hier als een van de weinige afstammelingen van de MacDonald's die het bloedbad overleefden. Ik sta hier als waker tegen de Campbell's, die niet op dit allerschoonste punt durven te toeven, als zij de kleuren van mijn tartan gewaren. Niet dat ik hier steeds gestaan heb; nog enkele jaren geleden bezat ik hier dicht bij een grote boerderij met vele schapen. Maar misschien zou ik U vervelen met het verhaal van mijn leven.” Ik knikte ontkennend en de man vervolgde: „Mijn boerderij stond bij die rots daar”, en mijn verteller wees op een pyramide-achtige rots die opviel door zijn grillige hoekige vormen. „Zo ogenschijnlijk ziet U misschien niets bijzonders aan deze rots maar als U goed oplet zult U opmerken, dat in tegenstelling met de omgeving, aan de noordkant nog sneeuw op de top ligt en dat in 't begin van Juli. Het bijzondere hiervan is, dat, wanneer deze sneeuw nog in Augustus daar ligt, een van de zoons van de familie die aan haar voet woont, zal sterven. U zult het een verdichtsel nemen, een aardige legende. Ook ik heb daar eens zó over gedacht tot mijn laatste ervaring. Sinds menschenheden was er geen sneeuw op deze top blijven liggen 's zomers tot 1917.

Het was Augustus 1917 en de boeren van de Hooglanden zagen de sneeuw en dachten stilzwijgend aan de legende. Niet dat zij zouden toegeven aan legenden te geloven, maar in zijn hart geloofde een Schot erin als in de waarheid. Mijn vader had in dien tijd een zoon in België aan het Yzer-front en zijn onrust groeide. Als een dreigend onheil zagen de ouders zelfs 's nachts de sneeuw schitteren. De spanning was des te ondragelijker daar ze al sinds enige weken geen nieuws van hun zoon hadden vernomen. De vader vroeg raad aan ouderen die de dingen van het leven naar waarde weten te schatten en slechts één raad gaven zij: „Verwijder de sneeuw”. Hij schaamde zich echter om dit te doen, maar er bleef hem geen andere uitweg over. Samen met enige vrienden beklom hij de rots en zij verwijderden de sneeuw.

De zoon kwam veilig en wel terug van de oorlog. Niet dat deze dankbaar was voor de daad van zijn vader, integendeel, hij liet niet af zijn ouders ermee te treiteren en te bespotten. Die zoon was ik. Ik had veel van de wereld gezien en de vreemde geloven van mijn land hadden iets bekrompens en bespottelijks voor me. Ik was er van overtuigd dat ik ook zonder die sneeuwruiming er het leven afgebracht zou hebben.

Na mijn vaders dood erfde ik de boerderij en leidde er met mijn gezin een gelukkig leven. Een nieuwe oorlog brak uit. Veel merkten we er niet van hier in de hoogvlakten. Ik was trots op mijn zoon die in de Scottish Guards diende.

Het was 1941. Mijn zoon was aan het front. U zult zich herinneren, dat de winter 1940-'41 uitzonderlijk koud was, zo dat in Augustus nog sneeuw op de rots lag. Ik bekommerde er mij niet om en lachte smalend wanneer de oude Schotten mij rieden de sneeuw te verwijderen. Hoe verkeerd het was hun raad in de wind te slaan ervoer ik nog dezelfde maand. Een kort bericht meldde de vermissing van mijn zoon en hij is nooit teruggekeerd.

Zo zijn de legenden van de Schotse Hooglanden, striemende waarheden. Mijn vrouw is van verdriet gestorven, ik heb mijn boerderij er aan gegeven om hier te kunnen verhalen, als boetedoening voor mijn ongelof. De man zweeg en verdween langzaam achter de bocht voor ik tijd had hem te bedanken. Als onwezenlijk waren zijn beelden aan mij voorbij gegleden.

Maar ik ben er zeker van dat die Hooglander met zijn doedelzak bij de Glen Coe deze verhalen, die een motorrijder mij tijdens een „lift” vertelde, zo verhaald zou hebben.

B. H. O.

VAN EEN ZEEMAN, DIE THUIS KERSTMIS VIERT

Zwaar stampend liep de Albatros de haven van IJmuiden binnen. Het was vijf uur en donker, want het was Eerste Kerstdag. Het weer was guur. Een stevige Noordwester was de hele dag al bezig het kleine scheepje vanuit de hiermede corresponderende windrichting te bestoken, zodat de hele bemanning, van koksmaat tot kapitein, zich met zuidwesters had getooid om hiermede de woeste vlagen het hoofd te kunnen bieden. Ook de sneeuw was niet van de lucht. Bijkans blind hierdoor liepen de mannen van de Albatros het dek om nog enige klusjes te doen. Hier was een lijntje los gaan zitten, daar schaviende er weer een sjorsabel weer verder bleef de deklust niet goed op zijn plaats, kortom, er was een massa werk te verrichten. Dit was tot nog toe de langste reis van de Albatros. Eenmaal bij moeder de vrouw gekomen zouden de kerels er vier en een halve maand op hebben zitten. Dat kan je zo hebben met een scheepje van de wilde vaart.

't Was begrijpelijk, dat zowel de lang verbeide terugkomst, als het feit, dat 't Kerstmis was, de mannen deed hunkeren naar hun eigen haard. Iedereen had natuurlijk voor vrouw en kinderen kleine verpakkingen meegenomen. Zo had Janus voor zijn vrouw Marie een papegaai en zijn twee kinderen, Marijntje en Sjakie, zouden elk een kanarie krijgen.

Eindelijk was het dan zo ver. Nadat de Albatros naar Amsterdam was opgestoomd en zijn bussen in de hout-haven had uitgeworpen, nadat de lading in een koortsachtig tempo was gelost, het schip aan den wachman was overgedragen, kon Janus naar huis gaan. Gelukkig was het vlak bij, met de bus nog geen kwartier.

In de stad heerste een echte kerstsfeer.

Met een opgewekt gemoed trok Janus aan de bel en even later volgde een vrolijk omhelzen met z'n vrouw en een beknuffeling van de kleintjes.

„Tjonge, tjonge, wat zie je er goed uit Janus”, zei Marie, die verziende was en dus de kringen van Janus' ogen niet zag.

De kinderen bemerkten meteen naast de spullenkist de twee kooien, waarin het gevogelte was opgesloten. De twee pietjes zaten knusjes bij elkaar en in de andere kooi had kaka al het grootste woord. Het spreekt van zelf, dat de cadeaux meteen uitgedeeld moesten worden. Wat waren ze allemaal in hun schik. Precies, zoals een gelukkige familie met Kerst kan zijn. Ook voor Janus was er een verrassing. Marie had speciaal voor hem een eend gekocht om samen op te eten. 't Arme beest, dat niet van den dierig einde op de hoogte was, kwaakte er lustig op los. 't Was al sinds weken in huis om in een kratje achter in de keuken een lui en vadzig leventje te leiden, steeds in 't genot van lekkere hapjes, zodat het zo langzaam maar wel 't slachten waard was. Het lot besliste echter anders over het hachje van dit etenswaardig beest.

Kaka, die 't eendengekwaak al vlug meester was, werd hiervan de dupe. 's Avonds zou eendjelief geslacht worden, maar die goeie Marie maakte in de donkere keuken bij ongeluk de verkeerde kooi open.

Door 't luide gekwaak van kaka kwam zij natuurlijk niet op de geachte, dat 't eendje nog in z'n kratje zat te genieten van het leven!

Na 't pukken en koken werd nog het een en ander aan de smaak gedaan. Fluks enig zout en peper. „Wat zingen die kanaries toch mooi”, zei Marie in gedachten, toen ze voor de pikantigheid nog twee citroentjes uitkneep.

Eindelijk kon de familie aan tafel gaan. Aangezien een goede zeemansfamilie in de keuken eet was de ontknoping nogal eenvoudig. Nadat het gaslicht vol was aangedraaid was de hele familie eventjes stil, maar al vlug liet eendjelief een luide kwaak horen. Allen waren als met stomheid geslagen. Kaka was niet meer en... „O, Mammie, waar zijn de pietjes nou”, krijten de kinderen, want ook dezen gaven geen acte de presence meer blijkens het lege kooitje naast het citroenlaetje.

Even later lag Janus dubbel van het lachen, terwijl Marie wat beduust voor zich uit staaarde en de kinderen van de emotie begonnen te dreinen. Dit duurde gelukkig niet lang. Is het niet wonderlijk, zo vlug als de mens zich kan aanpassen aan een bepaalde situatie? Eendjelief werd tot huisdier geproclameerd, terwijl kaka met kanariesaus overgoten, heerlijk werd opgegeten!

H. C.

KERSTMIS IN DE KAPEL

De kleuren klopten met het stemmig tafereel, dat mooi moest zijn omdat het enige bewijs van 's mensdoms aanwezigheid bestond uit een naïef opgetrokken houten kapelletje. Het witte sneeuwdek had al het andere uitgewist door als een donzen vacht 't geheel tot iets zuiver natuurlijks te maken. Slechts twee sporen van kindervoetjes waren nog flauw te onderscheiden op het besneeuwde pad. Flauw omdat de vallende duisternis en de gestaag dalende vlokken het beeld aan 't oog aan het onttrekken waren. Geen licht of warmte kon de kapel iemand meer bieden want zij was sinds jaren verlaten, maar toch leidden deze sporen van kinderschoentjes regelrecht naar de klepperende ingangspoort.

Wat kon op deze kerstavond twee van God verlaten kindertjes naar deze eenzame kapel voeren? Hadden zij niet beter langs het kasteel van de baron kunnen gaan, die ondanks de hoge hypotheek nog vrij gul was, vooral op Kerstavond, omdat zijn overleden vrouw die hem een tweeling had geschonken, vrij gelovig was? Maar kom, laten wij naar binnen gaan in deze kapel die twee leventjes in zich bergt, leventjes die de warme gloed die bij 't aanschouwen van deze prachtige natuur ontvlamt niet kunnen voelen, omdat het dragen van de consequentie dat het koud is, nauwelijks mogelijk is.

Potdome Charles, het is hier koud, joh!”

Maar de Naaf is nog warm!”

„Lieve Naaf, open!”

„Open?”

„Wat en de achjarige zoontjes van de baron, die de plumpudding, bestemd voor 't weeshuis meegegap hadden, en ermed naar de kapel gevluht waren om zich voor de zoekende butler, kok, chauffeur en tuinman schuil te kunnen houden.

S.

Beste Theodoor,

Eindelijk, eindelijk sinds ik twee jaren geleden het oude land verliet, kan ik je dan eens wat laten horen. De moeilijkheid was, ik kon geen secretaresse vinden die in staat was om Hollands op te nemen, en het zou natuurlijk stijlloos zijn om je in 't Engels te schrijven. Enfin, nu heb ik er een, een smart girl, ze bloost terwijl ik dit dicteer, maar het is zo. Ik veronderstel dat er in Nederland niet veel veranderd is: jullie een beetje feesten en een beetje werken, Delft nog steeds even beminnelijk fossiel, we kennen dat.

Met mij, beste vriend, is het goed gegaan, zéér goed. Ik heb een schitterende carrière in de parfumindustrie voor me, zo'n carrière waar ik altijd van droomde, wanneer ik als kleine jongen de boekjes: „Het geheim van te Slagen" en „Hoe word ik een Groot Man" verslond. Intussen kan ik je nu zeggen dat al die boekjes liegen. Ben ik soms geslaagd door wilskracht of ochtendgymnastiek of door voor de spiegel te staan en te zeggen „Ik ben een Man"? Welnee, mijn verdienste is alleen dat ik het juiste beroep koos. The right man in the right place, dat is het geheim. En mijn beroep was baby-sitting. Leer van mij, Theodoor, dat baby-sitting het beroep is voor een man die vooruit wil komen.

Mijn historie is, zonder twijfel, wonderlijk. Ze begint in Delft. Zoals je weet, zag ik na een totaal verlord eerste jaar mijn maandgeld gehalveerd, en moest bijverdienste zoeken. Na het boek „Wenken voor a.s. Vaders" bestudeerd te hebben werd ik toegelaten bij de Zuigeling-Zit-Centrale. Uit schaamte heb ik jullie nooit durven vertellen waar ik al die avonden bleef.

Het werd de oorzaak van mijn plotseling emigreren. Ik deed tenslotte P₁, en door wat pech kwam de uitslag af te hangen van een laatste mondeling bij Prof. Commenijs. Kun je je mijn verbazing voorstellen toen ik de avond tevoren door de Z.Z.C. naar Prof. C.'s huis werd gestuurd? De baby was een jaar oud, een zeer onsympathiek kind, het lag voortdurend wakker en gilde. Toen ik ten einde raad een schone luiër aanlegde spartelde het zó tegen, dat ik mijn geduld verloor en het een beschaafde maar stevige kastijding toediende. Ik had er verder geen kind meer aan.

De volgende morgen om negen uur stond ik, zenuwachtig en wel, wéér bij Commenijs op de stoep. Hij deed zelf open. In de gang lag, in de wagen, de baby me aan te kijken. Ik zal die blik nooit vergeten. Vertel nimmer dat een zuigeling niet haten kan. Triomfantelijk en venijnig keek dat kleine kreng. Het uur van zijn wraak had geslagen.

Niet zodra had ik tegenover C. plaats genomen, of het offensief begon. Eerst zacht gehuil, toen een salvo gilletjes, geleidelijk aanzwellend tot fortissimo. Noch de werkster, noch harde woorden van Mevrouw C. vermochten de hooggeleerde baby tot zwijgen te brengen. En intussen werd ik ondervraagd over imaginaire getallen. Moet ik nog vertellen wat er met professor's humeur en mijn zenuwen gebeurde? Toen de laatste accoorden wegstierven wandelde ik gezakt het huis uit.

Je weet, dat toen ook de tweede helft van mijn maandgeld ophield, en dat ik besloot te emigreren. Als werkend passagier vertrok ik nog diezelfde maand naar Nieuw-Zeeland. Ik had het plan in het machinevak te gaan, maar toen ik aan wal wilde stappen vroeg de Immigration Service naar getuigschriften, die ik niet had. Op dat moment, Theodoor, zag het er inderdaad somber uit. Toen kreeg ik de gelukkige inval om met mijn bewijs van Goed Gedrag van de Z.Z.C. te solliciteren als „verplegend personeel". Ik werd onmiddellijk toegelaten.

Over de rest van mijn verhaal kan ik kort zijn. Ik kreeg een betrekking als kinderjuffrouw in het gezin van een schatrijk parfumbabrikant, met de zorg voor de twee jongste kinderen, 7 en 4 jaar. Er was ook een dochter van reeds huwbare leeftijd. Enfin, na een jaar zijn we getrouwd en ik ben in de zaak opgenomen. Een maand geleden werd ons zoontje geboren.

Geef dat snotneuskind van Prof. Commenijs met Sinterklaas een speculaaspop van me. Tenslotte heeft het me een uitstekende dienst bewezen.

O ja, ik heb hier geld gegeven voor de oprichting van een „Student Baby Sit Club", een soort gezelligheidsvereniging. Ik ben nu ere-voor-sitter. Men praat zelfs over een World Federation of Student Baby Sitters (W.F.S.B.S.).

Groet vooral de andere clubgenoten van me, en juffrouw Tijssen met de kater. Misschien maken Gloria en ik volgend jaar wel een vacantiereisje naar Holland.

Je toegenegen,
Desiderius V.

DRIEKONINGENLIEDJE

Ze waren te voet door het land gegaan
De zieke, de zwarte, de oude
Toen kwamen ze voor de staldeur aan
Daar zijn ze stilgehouden.

Na al dat zwerven zonder tal
Hui'rend van armoë en koude
Hoop ik dat ik vinden zal
Waarvan ik zou kunnen houden
Want deze morgen brak het zand
En in vreemde stilte wachtte het land
Op de stap die het wilde onthouden.

Vreemd in dit land en bovendien
Ver weg van mijn vertrouwden
Voel ik dat ik binnenkort zal zien

Waar mijn volk van zal kunnen houden
Want deze morgen brak de zee
En de golven zwegen en wachtten gedwee
Op de stem die ze wilden onthouden.

Na al die jaren dat ik nu zoek
Een troost voor de benauwden
Weet ik dat ik vinden zal in een doek
Waar de wereld van zal houden
Want deze morgen brak de lucht
En een duif kwam omlaag in pijlsnelle vlucht
Voor de boodschap die 't wilde onthouden.

Ze waren te voet door het land gegaan
De zieke, de zwarte, de oude
Toen kwamen ze voor de staldeur aan
Daar zijn ze stilgehouden.

DE SPIEGEL

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET DELFTSCH STUDENTENCORPS

BIJVOEGSEL VAN HET KERSTNUMMER.

23STE JAARGANG

23 DECEMBER

NO. 11

D.S.D.G. „VRIJE STUDIE.”

EN TOCH.....

Duidelijk was het, in het zeer interessante betoog dat Professor Wagenvoort voor Vrije Studie hield, dat de Universitaire Gemeenschap een begrip is dat men gaarne en veelvuldig gebruikt, waarvan de betekenis echter een minder alledaagse gedachte omvat.

Wij hebben uit de woorden van de inleider begrepen dat de organische structuur die hij zich voorstelt in hoge mate voortvloeit uit de heersende economische omstandigheden. Er van uitgaande dat de wenselijkheid van een direct, persoonlijk contact tussen hoogleraar en alle studenten een onmogelijkheid wordt wanneer men de aantallen studenten in vergelijk met dat der Hoogleraren in ogenschouw neemt, concludeerde Prof. Wagenvoort dat in eerste instantie een zo nauw mogelijk contact noodzakelijk is, tussen de vertegenwoordigers der studentenmaatschappij in zijn geheel, en de leiding der Hogeschool (telkens wanneer wij Hogeschool zeggen, bedoelen we daarmee natuurlijk ook de Universiteit).

Jammer was het, dat naar aanleiding van deze uitspraak gevraagd werd, of de Amerikanen ons dan niet, in plaats van tanks, wat meer geld voor Hoogleraren konden zenden.

Afgezien van het feit, dat de verdediging van West Europa vermoedelijk niet veel doeltreffender wordt, wanneer men het aantal Hoogleraren vermeerdert, liet de steller van deze vraag de kans voorbijgaan om naar voren te brengen dat de zo zeer gewenste samenwerking in Delft alleen tot stand kan worden gebracht door bijvoorbeeld diegenen die het gehoor van Prof. Wagenvoort uitmaakten.

Het was goed, dat de bereidheid van alle partijen om elkaar te verstaan, daarbij nog eens duchtig onderstreept werd.

Bij het overdenken van de vele begrippen die ons werden voorgezet en de gedachten die men voor ons ontwikkelde, komt het ons voor, dat er in deze rede wel zeer veel is vervat, dat een nadere bespreking waard zou zijn.

De aandachtig luisterende massa zal zich een aangename, een interessante of een zeer vervelende avond herinneren. Dit laatste adjectief speciaal voor onze kennis, die de Hooggeleerde inleider „typisch Leids” vond. Afgezien van het belangwekkende feit dat de spreker reeds zeer lang een bekende figuur aan de Utrechtse Universiteit is, hoede men er zich voor om alles wat men niet begrijpt „typisch Leids” te noemen.

De luisterende menigte echter, heeft een aantal opmerkingen te horen gekregen die stuk voor stuk een uitvoeriger bespreking waard zijn. Dan ook eerst, zullen de ontwikkelde gedachten zich een plaats kunnen veroveren in de hoofden van hen die deze gemeenschap toch zullen moeten dragen.

Wij raden het Gezelschap „Debating” dringend aan zich eens op dit onderwerp te werpen.

Dat het in méér dan een opzicht de moeite zal lonen bewees wel weer de allerongelukkigste wijze, waarop sommige vragenstellers hun opmerking formuleerden. Het zou zeker geen luxe zijn, wanneer men eens leerde te zeggen wat men denkt. Of is Debating zó afhankelijk van de initiatieven van Vrije Studie?

Misschien dat er dan eens avonden kunnen ontstaan waarop men vrijelijk over deze onderwerpen kan spreken niet alleen in de aanwezigheid van Hoogleraren, maar met hen.

Wellicht kunnen we dan van te voren afspreken dat een ieder slechts zichzelf vertegenwoordigt.

Wanneer de rede van Professor Wagenvoort elders wordt gepubliceerd, hopen wij op de tekst nog nader in te kunnen gaan.

Het is wel zuur, wanneer een Gezelschap dat zijn taak zo ernstig opvat, zó slecht blijkt te zijn ingelicht over de intenties van zijn inleider. Was dit soms „typisch Delfts?”

Desondanks, Klaas, Prettige Kerstdagen.

N. G.

D.S. DEBATING CLUB.

HET SELECTIEPROBLEEM.

Onder deze titel heeft de Delftsche Studenten Debating Club op Woensdag 20 December een debatavond georganiseerd. Inleider was de Heer H. Salm, die de volgende fraai gedrukte stellingen verdedigde:

1. In de maatschappij bestaan de beide volgende verlangens, waarmee het H.O. in contact komt:
 - a. iedere burger moet zijn begaafdheden kunnen ontplooien, indien hij dat wenst.
 - b. de maatschappij moet immer over voldoende academici van hoge kwaliteit op maatschappelijk en wetenschappelijk gebied beschikken.
 2. Het nemen van interne maatregelen ter regulering van het aantal academici behoort niet tot de competentie van de Universiteiten en Hogescholen.
 3. a. Men moet zich als ideaal stellen, dat ieder *zelf* inziet, welke weg voor hem de juiste is.
 - b. Om deze reden en ook al omdat
 - 1° het deugdelijk apparaat niet beschikbaar is om na te gaan, of iemand na een aantal jaren aan bepaalde maatstaven zal voldoen.
 - 2° de maatstaven voor een bepaald beroep niet eenduidig kunnen worden vastgesteld,
- zou men bij de ingenieursopleiding zich moeten beperken tot een niet bindend advies omtrent beroepsgeschiktheid.

4. De selectie behoort tot die problemen, welke slechts effectief kunnen worden opgelost, wanneer alle groeperingen aan de Hogeschool daarin samenwerken.
5. In het Delftsch Studenten Corps worde terstond een orgaan opgericht, dat, boven het patroonstelsel uit, het oog houdt op de studieresultaten der eerste jaars leden.

De stellingen moeten los van elkaar, buiten aanwezigheid van een logische volgorde, gezien worden. Uit het toelichtend betog enkele punten: de maatschappij moet de wetenschap ontwikkelen (1), toepassen (2) en verbreiden (3). In dit kader heeft de Hogeschool zowel een geestelijk als lichamelijk opvoedende taak; om deze te vervullen is de gemeenschap hier nog hardernodig dan op de Universiteit, ten gevolge van de eenzijdigheid van de technische studie.

Stelling 2 staat directer in verband met het selectievraagstuk. Aangezien de prestatie nog geen absolute maatstaf is voor het prestatievermogen, mag men iemand niet op grond van in den beginne gepleegde prestatie de T.H.-deur wijzen. De T.H. kan en moet zich alleen bezighouden met de prestatie als zodanig, zonder deze direct als maatstaf te gebruiken. Overigens is de selectie niet het enige facet van het probleem van de efficiëntie der T.H.

Als mogelijkheid tot selectie bestaat die naar uitwendige omstandigheden zoals geboorte, ras, politiek (die de inleider meteen verwierp), geloof, lichamelijke omstandigheden (vrouwen en T.B.C.-lijders b.v. zijn voor de studie in Delft minder geschikt), de geografische ligging van de Universiteitsstad, financiën. 1 % der studenten komt uit een arbeidersmilieu, terwijl 44 % uit hogere milieu's komt, die 8 % van de Nederlandse bevolking tellen. 25 % studeert met behulp van een beurs.

Dat 40 % van de studenten nooit het gestelde einddoel bereikt, wilde de Heer Salm opvatten als een zeer ongunstig resultaat, hoewel men misschien met evenveel recht een tevreden gezicht zou kunnen zetten. Een goede stoommachine haalt immers maar een nuttig effect van 10%, en 15% is heel mooi. Door allerlei dure installaties kan men het rendement van de stoommachine misschien opvoeren, maar in de praktijk is toch gebleken, dat dit het geheel oneconomischer maakt. Zo kan ook het bovengenoemde percentage van 40 % met kostbare middelen verlaagd worden, maar later zal misschien het middel kostbaarder blijken dan de kwaal!

Enige selectiemiddelen, die het overwegen waard kunnen zijn:

- 1) goede voorlichting op school en bij de ouders;
- 2) uitbreiding van het aantal schooltypes (dus specialisatie);
- 3) verzwaring van de eindexamens;
- 4) beoordeling naar eindexamencijfers (mits men b.v. een vijf nog accepteert, omdat de relatieve betekenis van zulk een cijfer anders ernstige vergissingen zou kunnen geven; met een vier is zulk een risico al veel minder groot);
- 5) instellen van een toelatingsexamen, in verband met stelling 2 echter niet vergelijkend;
- 6) psychotechnisch onderzoek. Spreker achtte het resultaat gering;
- 7) vóóropleiding;
- 8) advies van M.O.-leraren;
- 9) inschakeling van een instituut voor beroepskeuze;
- 10) vacanciecursussen, dus een soort acclimatiseringsproces;
- 11) een praktijkperiode;
- 12) contactorgaan tussen M.O. en H.O.;

In het debat suggereerde nog Prof. Zwiers:

- 13) voorschakeling van de M.T.S. (verg. 7, 10 en 11).

Wat er aan de T.H. zou kunnen gebeuren (deze punten zijn nog discutabel).

- 1) bevorderen van betere studietechniek;
- 2) betere verhouding hoogleraar-student;
- 3) een goede gefundeerd adviessysteem;
- 4) verbetering van de examenteknik;
- 5) programmaverbetering;
- 6) een geheel veranderd, b.v. meer karaktervormend onderwijssysteem;
- 7) het stellen van termijnen.

De slotvraag van het betog was: „Moet men een student dwingen of overtuigen?” (b.v. om te verdwijnen). Dwang is een slecht precedent. De pressie op zichzelf zou op de resultaten ongunstig werken en de Hogeschoolgemeenschap zou bemoeilijkt worden.

Tijdens het debat bleek allereerst deze plaatsbepaling van het selectieprobleem naar voren komen: „Måg men selecteren? Zo ja, is men in staat om te selecteren? Zo ja, hoe? Elk van deze vragen is nog open.

Prof. Zwiers accentueerde het negatieve karakter van elke selectie en wees daartegenover op positieve waardering van de individuen. Prof. van Hasselt brak een lans voor de psychotechniek. Grote industrieën gebruiken die en dus moet er wel wat in zitten. De Heer van Exter slingerde het instructie-systeem de zaal in. Hij zag erin een degradatie van het peil van de T.H. naar dat van de aankomende student in plaats van een promotie in omgekeerde richting. Prof. Landberg daarentegen vond dat men bij het leren schaatsen toch veel plezier had van een stoel en de juiste slag vlugger aanleerde. Bovendien betuigde hij, dat de resultaten van de wiskunde-instructie nog niet te overzien waren.

Een algemene vraag, die nog naar voren kwam, was: moet de T.H. zich bij haar eisen richten naar de kennis van de gemiddelde student (waarbij nette en vertekende Gauss-krommen door de zaal zweefden) of naar de hogere eisen, die de industrie stelt?

Prof. Josephus Jitta documenteerde nog met drie voorbeelden de relatieve waarde van ieder selecterend oordeel. Gelooft men werkelijk tot selecteren capabel te zijn?

Het gehele debat, dat te middernacht gesloten werd, vertoonde weinig lijn en nog minder evidente conclusies. De desondanks aanwezige waarde van dit initiatief ligt dan ook vooral in het tot nadenken brengen van het te schaars opgekomen publiek, wij misten vooraanstaande Corpsleden, hoewel de bibliotheek goed gevuld was, en het voeren van een aangename discussie in een kring van veel studenten en veel hoogleraren. Tegen het einde van het debat vertoonde zich zelfs nog een deel der Commissie Ad Hoc.

Op het selectieprobleem zal in 1951 nader teruggekomen worden. Wij hopen dat dit verslag een slag te meer moge zijn aan de zwengel van de pers, die uit U, lezer-citroen, drupjes kritisch denken wil te voorschijn brengen. Perst U mee? De Kerstvacantie is nog beschikbaar.

MEDEDELING

Op verzoek d.d. 18 December 1950 aan ons gedaan door den Heer P. C. Dekker, thans vice-secretaris van het Bestuur van de Sociëteit „Phoenix”, doen wij bij deze kond van de jongste wisseling van het onderhavige Bestuur.

REDACTIE „DE SPIEGEL”.

VAN ONDER DE KRONEN

Het Bestuur van de Delftsche Studenten Sociëteit „Phoenix” deelt mede, dat de Sociëteit 8 Januari 5 uur 's middags weer geopend zal zijn.

Voorts zal de betalingstermijn zijn:

11 t/ 20 Januari 1951 van 9—1 en 4—7 op werkdagen en 9—1 op Zaterdag.

Namens het Bestuur,

E. F. DE WILDE,
Thesaurier.

De Bezorger van „de Spiegel” wenst zijn geachte cliëntèle een gelukkig

Kerstfeest

en een hoorspoedig

Nieuwjaar

TREFPUNT voor Zakenvrienden
Mannen van de Industrie en
de Vorsers der Wetenschap

Café Restaurant „t Prinsenhof”

Oude Langendijk 13 — Delft — Telefoon 16

Directie: E. DORP

TÉL. 166

Naaml. Verin.

Delftsche
Stoomwasscherij

W. A. VAN OSSELEN

Ooetsingel 152 — Delft
Geen Winkels

REPETITOREN

G. S. Veltrop, Wiskunde,
Natuurkunde, Mechanica,
Waarnemingsrekening
Paulus Buysstr. 40, Tel. 550302
Den Haag

Voor Fotograaf...

Reijken

KOORNMARKT 72
TELEFOON 1765

Een aloude en
goede MOS
's avonds even nog
een BIERTJE bij

Jan Garos

H.H. Studenten

Wilt U verzekerd zijn van lekker

Brood, Bescuit en Koek

Uw corpsleverancier

A. W. Unger

Markt 21 - Telefoon 222
heeft het voor U.

H MODES
EREN HOEDEN
KLEDING

J. J. PETIT

Hippolytusbuurt 31 - Tel. 591
Verhuur-inrichting
GELEGENHEIDSKLEDING

Ik heb trek in Oude Vlek!

OUDE VLEK

Zeer tijne oude genever uit Delft

Voorheen en thans:

„Wij in de Spiegel
en U bij Oliemans”

N.V. BRANDSTOFFENHANDEL

VOORHEEN **S. OLIEMANS**

Buitenwatersloot 23 - Telefoon 144 - Delft

'n vorstelijk
glas bier

Oranjeboom

Een simpel gedichtje als prelude
Een liefdesliedje voor jonkvrouw Gertrude;
Want dat toch past bij de hoofse min:
Een liefdeslied en een schuchter begin.

Ik droomde in 't graan waar ik lag op mijn rug,
Ik zag me al staan bij de ophaalbrug
Ik stonde mijn lier en speelde een etude
Toen ik opkeek en zag, mijn jonkvrouw Gertrude.

Ik zocht naar een vers en een rijmvoord op ude
Om haar te bezingen, mijn jonkvrouw Gertrude
Maar zij wenkte mij en ik volgde haar zin
De slotrug over en de slotpoort in.

En toen de nacht viel stonden wij saam
En de wereld gleed weg achter 't hoge raam.
„Mon cher” en dan „pas tellement rude”,
De zachtzotte stem van jonkvrouw Gertrude.

„Restez donc”; en „inquietude”,
„Je resterai”, jonkvrouw Gertrude.
De zwerver dwaalt niet als hij rust,
't Geluk gaat 's nachts met hem te rust.

Ik lag in het graan waar ik droomde op mijn rug:
Ik kwam slenterend van de slotpoort terug.
Toen ik wakker werd bleef mij slechts de prelude
Het liefdesliedje voor jonkvrouw Gertrude.

KERST 2000

Er lag sneeuw over de begroeide puinhopen.

Onberoerde sneeuw, bijna overal waar vroeger de beschaafde mens Kerstmis had gevierd. Geen sneeuwruimers, pekkel, of zand vernielden het witte tapijt. Geen roodborstjes vlogen hongerig rond, geen vossen lieten jachtsporen na. Het was doodstil.

Later op de dag verbrak een knerpend geluid de gewijde stilte. Het was de Mens. Hij kwam uit de kelder, geleund op krukken, hij keek verbaasd rond, toen zijn gevoel hem belette hem zijn dagtaak aan te vangen. Iets zei hem, vandaag zijn voorraad aan te spreken, en niet naar voedsel te zoeken. Maar toch verliet hij de steenwoestijn waarin hij huisde.

Pas toen hij het schiele dennentakje onder de last van de sneeuw zag doorbuigen, begreep hij dat het vandaag Kerstmis was. Zijn krukken vielen van hem af, met uitgestrekte armen strompelde hij op het boompje toe. Het herinnerde hem aan de dagen van voor de ramp. Waarom toch was hij het vorige jaren vergeten te viëren? Was hij nu pas gewend aan zijn wrange bestaan en kon hij nu pas ergens anders aan denken dan de eeuwige speurtocht naar voedsel?

Voor het boompje staande, wist hij niet goed wat er mee te doen. Hij durfde het niet te beroeren, uit vrees de sneeuw te verjagen. Hij wilde het niet mee naar zijn kelder nemen, want hoe triest zou het staan te midden van de voorraden en in het schiele licht van het flakkerende oliepitje — neen — hij moest zolang de koude dit hem toestond, zijn Kerstmis vieren, hier, voor dit met sneeuw bedekte boompje. Hoe snakte hij naar een ouderwetse Kerstviering, met plumpudding, met de kerstgans, de wijn en de mensen — vooral de mensen.

Hij dacht aan de weldadige warmte die de Kerstboomkaarsjes vroeger in zijn huis uitstraalden. Hij hunkerde naar die warmte.

En ziet, daar geschiedde het Wonder.

Hij voelde de warmte van de vlammen. Hij keek op en zag vlammen lekken om de oude, dode bomen in het kale, jonge bos. Zij laaiden op. Gekraak deed zich horen en de Mens staarde met verbazing naar het grote Vuur.

Toen hij zich bewoog, merkte hij dat hij bijna versteend van koude was. Maar hij wist niet of hij zich aan het grote vuur zou gaan koesteren of in zijn kelder zou kruipen. Langzaam strompelde hij in de richting van het bos.

Uit de zwarte zoom maakte zich een haastig figuurtje los. Het galoppeerde in zijn richting. Het was een ree. Met de eerste steenworp werd het in de ruïnes neergelegd. En toen hij zich naar het warme wild spoedde, zag hij, dat nog een levend wezen uit het brandende woud ontsnapte. Een andere mens.

J. CANNEGIETER.